

A Kúria a dr. Hyross Krisztina Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Hyross Krisztina ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Szabó Róbert Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Phol Petra ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróságon 7.M.159/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.22.138/2012/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Kúria a Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.22.138/2012/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000,- Ft (Tízezer forint) + 2.700,- Ft (Kétezer-hétszáz forint) áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Az eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes 2011. február 19-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel operatőr-vágó-grafikus munkakörben. 2012. január 12-től 2012. február 19-ig keresőképtelensége miatt távol volt munkáltatójától. Munkavégzése első napján 2012. február 20-án az alperes rendes felmondást közölt vele, mely szerint a munkaviszony fenntartását a cég gazdasági, pénzügyi helyzete nem teszi lehetővé. A munkáltató intézkedésében közölte, hogy a felmondási idő mértéke 30 nap, amely 2012. február 20-ával kezdődik meg.

Az alperes 2012. április 2-án kelt és április 4-én kézbesített okiratában arról tájékoztatta a felperest, hogy észlelte, hogy a felmondásban a felmondási idő kezdő napját tévesen jelölte meg, így azt módosítja és a felmondás idő kezdő napját 2012. március 22-ében határozta meg. Felszólította a felperest, hogy április 6-ától munkahelyén munkavégzés céljából jelenjen meg, aki ennek nem tett eleget. Az alperes 2012. április 20-ig megfizette a felperes munkabérét.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy a 2012.

február 20-án közölt felmondás jogellenes, mert felmondási tilalomba ütközik, illetve annak indoka nem valós. Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 7.M.159/2012/7. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, így az az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Kötelezte az alperest 918.412,- Ft „bruttó összeg törvényes levonásoktól mentes”, valamint 859.143,- Ft „bruttó összeg” megfizetésére, valamint 2012. szeptember 6-tól kezdődően az ítélet jogerőre emelkedéséig napi 7.653,- Ft „bruttó összeg” megfizetésére, a perköltség és az illeték viselése mellett. Indokolásában kifejtette, hogy bár a felperessel az első munkanapján a felmondás jogszerűen közölhető volt, a felmondási idő csak 2012. március 23-án kezdődhetett volna meg a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 90. § (2) bekezdésének b) pontja alapján. Álláspontja szerint az a töretlen bírói gyakorlat, miszerint önmagában nem teszi jogellenessé a felmondást, ha az egyébként jogszerű felmondásban a felmondási idő nem, vagy tévesen kerül megjelölésre, az adott esetben nem alkalmazható, mivel a munkáltató tévedése a hivatkozott törvényi tilalomba ütközött, ekként az a jogellenességet önmagában megalapozta és az utólagosan nem volt módosítható.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.22.138/2012/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a felperes keresetét elutasította, és kötelezte őt az első- és másodfokú perköltség megfizetésére. Indokolásában kifejtette, hogy bár az Mt. 90. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott védelmi idők szorosan összekapcsolódnak, más a céljuk és funkciójuk. A 90. § (1) bekezdése azokat az időszakokat jelöli meg, amikor a munkáltató rendes felmondással nem szüntetheti meg a munkaviszonyt, a (2) bekezdésben megfogalmazott 15, illetve 30 napos idő alatt további védelemben részesítik a munkavállalót, de már csak korlátozottan. A védelemre okot adó körülmény már megszűnt, a munkaviszony rendes felmondással való megszüntetése nem tiltott, a felmondási idő azonban későbbi időpontban kezdődik el. Megállapította, hogy az alperes észlelte az általa elkövetett jogsértést és a munkáltatói felmondást kiegészítve a felmondási idő helyes megállapítása mellett intézkedett a felperes meghosszabbodott munkaviszonya idejére járó munkabér kiegyenlítéséről.

A másodfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy a felmondási indok felperes által hivatkozott valótlanosága miatt minősülhet-e a munkáltatói intézkedés jogellenesnek. Megállapította, hogy a felperes munkaköre megszűnt, helyette másik munkavállalót nem alkalmaztak, megmaradt feladatait vállalkozók bevonásával látták el, így a felmondási indok valósnak és okszerűnek minősült.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria a másodfokú határozatot helyezze hatályon kívül és hozzon a jogszabályoknak megfelelő új határozatot. Előadta, hogy a felmondás azért volt jogellenes, mert annak jogkövetkezményeit az Mt. 90. § (2) bekezdése b) pontjában foglalt védelmi időn belül alkalmazta az alperes. Álláspontja szerint a védelmi idő az Mt. 90. § (2) bekezdése szerint fennállt, ezért tévedett a másodfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy további egy havi munkabér megfizetésével korrigálható az Mt. 90. § (2) bekezdése b) pontjában foglalt rendelkezés megsértése. A munkáltató tévedését azután orvosolta, miután bírósághoz fordult, így a munkáltató okot adott a perre. Megítélése szerint az egyhavi munkabér utólagos megfizetése a munkaviszony megszüntetése után magát a jogellenességet nem orvosolja, ez kizárólag olyan körülmény, amely a jogszabálysértés következményét csökkenti. Ennek alátámasztására a BH 472.1993. szám alatt közzétett eseti döntésére hivatkozott.

Előadta azt is, hogy a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 215. §-át is, mivel döntésével túlterjeszkedett a kereseti kérelmén. Az eljárás során a keresetét akként módosította, hogy a felmondás indokát nem kérte vizsgálni és nem igényelt nem vagyoni kártérítést, a felmondás jogellenességének megállapítását, kizárólag az intézkedésnek az Mt. 90. § (2) bekezdés b) pontjába ütközésére tekintettel tartotta fenn. Kifogásolta, hogy a munkaügyi bíróság nem vizsgálta az Mt. 3. § (1) bekezdésében foglalt alapelv érvényesülését sem a hivatkozása ellenére.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte, hogy a Kúria a Székesfehérvári Törvényszék jogerős ítéletét hatályában tartsa fenn és marasztalja a felperest a felülvizsgálati eljárás költségében. Vitatta, hogy tévesen értékelte a másodfokú bíróság a kereseti kérelem tartalmát, mivel a felperes keresetlevelében azt kifogásolta, hogy a 2012. február 20-án közölt felmondás álláspontja szerint az Mt. rendelkezéseivel ellentétes, védelmi idő alatti közlésnek minősül. Sérelmezte, hogy a felmondás sértette mind az Mt. 90. § (1) bekezdése a) pontját, mind annak 90. § (2) bekezdése b) pontját, így nem felel meg a valóságnak az a felülvizsgálati kérelemben tett tényállítás, hogy a törvényszék helytelenül állapította volna meg a kereseti kérelmét. Álláspontja szerint nem bírt relevanciával az a tény, hogy a felmondási idő kezdő időpontját a keresetlevél benyújtását követően korrigálta, mivel a korrigált felmondási idő kezdete előtt megfizette a felperes számára a további 30 napra járó munkabért. A felperes által hivatkozott eseti döntés tekintetében kifejtette, hogy azt nem lehet párhuzamba állítani a perbeli üggyel, mert teljesen más jogszabályi környezetben, az 1962. évi II. törvény, illetve a 48/1979. (XII.1.) MT rendelet rendelkezéseit figyelembe véve

született, így az nem lehetett irányadó e perben.

Ugyancsak nem találta megalapozottnak a felperes azzal kapcsolatos kifogását, hogy a másodfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, mivel az általa hivatkozott beadványában csupán az autóbuszberlet és a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában állt el kereseti kérelmétől, de nem jelezte azt, hogy a felmondási indok valósága tekintetében nem tartja azt fenn.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Kellő alap nélkül állította a felperes felülvizsgálati kérelmében azt, hogy a másodfokú bíróság helytelenül értelmezte a tényelőadását és rögzítette annak tartalmát, sértve ezzel a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (2) bekezdésében foglaltakat. A felperes keresetlevelében azt kifogásolta, hogy a munkáltató 2012. február 20-án közölt felmondása a védelmi időszak alatti közlésnek minősült, az az Mt. 90. § (1) bekezdése a) pontjába és 90. § (2) bekezdése b) pontjába ütközött. Ennek megfelelően nem állapítható meg az, hogy a másodfokú bíróság tévesen értékelte a felperes kereseti kérelmét.

A perbeli időszakban hatályban volt Mt. meghatározott élethelyzetekben megtiltotta a munkáltató számára azt, hogy a munkaviszonyt rendes felmondással megszüntesse. A felmondási tilalom időszakában a munkáltató nem élhetett a rendes felmondás jogával, s a tilalom ellenére közölt felmondás jogellenesnek minősült (Mt. 90. § (1) bekezdés).

Sajátos szabályok érvényesültek abban az esetben, amikor az Mt. 90. § (1) bekezdésében meghatározott felmondási tilalmak időtartama viszonylag hosszabb időn keresztül állt fenn. Ha ugyanis a felmentési tilalom időtartama a 15 napot meghaladta, úgy a felmentési idő legkorábban csak a tilalom megszűnését követő 15. napon, ha pedig az 30 napnál is hosszabb volt, csak 30 nap elteltével kezdődhetett meg. Ennek megfelelően megállapítható, hogy a felmentés a 90. § (1) bekezdésében felsorolt élethelyzetek megszűnését követő napon már közölhető volt, azonban a felmentési idő csak későbbi (15, illetve 30 nap elteltével) kezdődött meg.

Ez esetben is érvényesül az az egységes bírói gyakorlat, miszerint a felmondást nem teszi jogellenessé, ha a munkáltató a felmondási időről nem az Mt. 90. § (2) bekezdésében meghatározottnak megfelelően rendelkezik, hanem azt hibásan jelöli meg. Ennek az a következménye, hogy a felmondási idő a jogszabályban meghatározott időtartam elteltével kezdődik és a munkaviszony a munkavállalót

megillető felmondási idő lejártával szűnik meg. (BH 1980.139., LB M.törv. I.10.154/1974.)

A perben megállapítható volt, hogy bár az alperes az Mt. 90. § (2) bekezdésében foglalt szabályt megsértette, azonban téves az a felperesi állítás, hogy emiatt a teljes munkáltatói intézkedés jogellenessé vált. Az alperes észlelve a felmondási idővel kapcsolatosan intézkedése hibáját, azt korrigálta, a további 30 napra járó munkabért megfizette a felperesnek, s a munkaviszony megszűnésének idejét későbbi időpontban állapította meg, így a felperest jogsérelem nem érte.

Kellő alap nélkül hivatkozott a felülvizsgálati kérelem arra is, hogy a törvényszék ítélete a Pp. 215. §-ába ütközött, mivel túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. A felperes a felmondási indok valóságtartalma tekintetében nem vonta vissza kereseti kérelmét, elállása az autóbuszberlet és a nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében történt meg, a felmondási indok jogsértő voltának megállapítása tekintetében nem.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kifogásolta azt is, hogy a másodfokú bíróság nem vizsgálta a tényállás megállapítása során az Mt. 3. § (1) bekezdésében foglalt alapelv érvényesülését.

Az elsőfokú ítélet e körben tényállítást nem tartalmazott, a felperes ezt kifogásolva sem fellebbezést, sem csatlakozó fellebbezést nem nyújtott be. Fellebbezés hiányában a kérdés nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát sem, a jogerős ítélet pedig csak olyan körben támadható felülvizsgálattal, amely az első- és másodfokú eljárásban is felmerült. (EBH 2001.371, BH 1997.54.) Erre figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati kérelem ezen pontját érdemben sem vizsgálta.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet jogszabálysértés hiányában a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperes felülvizsgálati eljárási költségét a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kell megfizetnie a felperesnek.

A felülvizsgálati eljárási illetéket a felperest megillető munkavállalói költségkezdményre figyelemmel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. február 12.

Dr. Tálné Dr. Molnár Erika s.k. a tanács elnöke, Sipőczné Dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Dr. Bicskei Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

kúriai tisztviselő